

LAUDÁCIÓ

Lannert Keresztély István méltatása

Sokkal régebb óta ismerem Lannert Istvánt, minthogy tudtam volna, hogy ki ő. Gyanítom, hogy ezzel nem vagyok egyedül. Többen is lehetünk, akiknek előbb tűnt fel barátságos jelenléte az összes drámapedagógiával kapcsolatos eseményen, és – hozzám hasonlóan – csak később értek rá, hogy ki is ő valójában. Mert Lannert Keresztély István a drámapedagógia ügyének igazi elkötelezettjeként ott volt – ott van – minden fontos szakmai programon, de nem helyezi ezek középpontjába magát, nem áll a reflektorfénybe, hanem inkább „csak” részt vesz, megfigyel, reflektál. Szerénysége okán nem is olyan szembetűnő, hogy milyen fontos pillére ő a drámapedagógiának, mekkora szerepet játszik ő valójában a drámapedagógia módszereinek, megközelítésének megismertetésében, intézményesülésében. Nemcsak arra gondolok, hogy nagy erőket mozgósítva állította az ügy mellé az akkori vezetést, hogy a Károli Gáspár Református Egyetemen elindulhasson 2014-ben az azóta is sikeresen futó drámapedagógia szakirányú továbbképzés, hanem arra is, hogy a drámával kapcsolatos egyetemi kurzusaival és nyelvtanári munkájába becsempészett drámás elemekkel Magyarország egyik legnagyobb bölcsészkarának hétköznapijaiba hozta be a drámapedagógiát. Az elmúlt évtizedekben számtalan hallgató vehetett részt közösséget kovácsoló és fontos élményeket kínáló játékokon István óráin, és így kaphatott ízelítőt, tudást a módszertanról is.

Fontos pillére ő a Magyar Drámapedagógiai Társaságnak is. Nem nagy nyilvánossággal járó, de fontos feladat a Társaság ellenőrző bizottsági tagsága, amit István újra és újra elvállal, és felelősséggel végez. Legalább ilyen fontos, hogy e szakmai közösség felé tereli minden érdeklődő hallgatója figyelmét is, mert őszinte meggyőződése, hogy nekünk, drámapedagógusoknak össze kell fognunk.

Lannert István középiskolai nyelvtanárként dolgozott sokáig, majd a kezdetektől erősítette a Károli csapatát. Ma is vérbeli nyelvtanár, talán ebben a teremben is vannak többen, akiknek felajánlotta, hogy gyorsan felkészíti őket a nyelvvizsgájukra, ha csak az hiányzik a drámás doktorijukhoz... Szakterülete a drámapedagógia alkalmazása a nyelvtanításban, az orosz példák mellett leginkább a frankofón gyakorlat kerülhetett be Magyarországra István munkája által is. Például a globális szimulációt Istvánnak köszönhetően ismerhettük meg. A *Bevezetés a drámapedagógiába* című 2020-ban megjelent könyvében hasznos általános, elméleti áttekintést kínál, és ami István számára még fontosabb, a napi gyakorlatba ad betekintést, többek között a szimulációéba is.

István büszkén vállalja, hogy Debreczeni Tibor tanítványaként köteleződött el a drámapedagógia iránt. Amellett, hogy Társaságunk örökös tiszteletbeli elnökére egyik mestereként tekint, az orosz nyelv és kultúra iránti rajongása is összekapcsolja Előd Nórával is, akinél elvégezte a 120 órás drámapedagógiai tanfolyamot annak idején. *A drámapedagógiai módszerek az idegen nyelv-tanításban* címmel írt PhD dolgozatát 2005-ben védte meg István az ELTE Neveléstudományi Doktori Iskolájában.

Az egyetemi képzések kapcsán is szoros szakmai barátság köti Trencsényi László tanár úrhoz, közös óráik mellett a képzés alakulásáról is sokszor egyeztettek. De talán helytelen elkezdni

neveket sorolni a drámapedagógia különböző generációiból, hiszen István mindig is a nyitottságot, a párbeszédet képviselte. Nem szokott rangsorolni a szakmánkban megtalálható sokféle megközelítés és módszertan között, mert fontos értéknek tekinti a metodikai sokszínűséget. Energiáját a drámapedagógia ismertségének, terjedésének elősegítésére fordítja; azt hiszem sokan vagyunk, aki rengeteget köszönhetünk támogatásának, segítségének!

Nem véletlenül írja róla egyik hallgatója, hogy Lannert István a „nagybetűs Tanár! Felkészült, segítőkész, szaktudása kifogástalan. Hálás vagyok, hogy ő tanít.” vagy egy másik, hogy „Húúú, hihetetlenül tud pörögni :) Jól tanít, segítőkész és jóindulatú, de olyan mennyiségű tudást próbál átadni olyan rövid idő alatt, hogy fel kell kötni a gatyát rendesen.” Azt hiszem, nemcsak a hallgatóknak, diákoknak, hanem nekünk drámatanároknak is „fel kell kötni a gatyát rendesen”, ha követni akarjuk Istvánt elkötelezettségében és jóindulatában.

Bizonyára az unokákkal kapcsolatos programok, az István számára oly fontos családi élet elvonja egy kicsit a figyelmét a drámapedagógiától, tőlünk. De talán reménykedhetünk abban, hogy a sokszorosan megérdemelt Mezei Éva-díj átvétele után is napi szinten támogat minket, ahogy eddig is tette! És továbbra is találkozunk vele az egyetemi képzésen, a szakmai rendezvényeken, hiszen ezek elképzelhetetlenek Nélküle.

Lannert tanár úr, köszönjük a sok évtizedes közösségépítő munkát, és hogy becsempészted a drámapedagógiát sok-sok ember hétköznapijaiba! Sokunk nevében gratulálok a Mezei Éva-díjhoz!

Merci beaucoup professeur Lannert!

Bethlenfalvy Ádám

A magyar gyermekszínhátság patrónusai

A Magyar Drámapedagógia Társaság **Tóth Zsókának** a gyermekszínhátságért hosszú időn át végzett, kitűnő munkájáért a **magyar gyermekszínhátság patrónusa** címet adományozza.

Az oklevél szövege:

A Magyar Drámapedagógiai Társaság köszönettel és elismeréssel a **MAGYAR GYERMEKSZÍNHÁTSZÁS PATRÓNUSA** címet adományozza Tóth Erzsébetnek (Tóth Zsókának), a Megyei Művelődési Központ munkatársaként, majd a Vértes Agórája művészeti főmunkatársaként a Weöres Sándor Országos Gyermekszínhátság Találkozó megyei és regionális találkozó szervezésében hosszú idő óta, a gyerekek és a színhátság iránti szeretettel, elkötelezettséggel, a pedagógusok iránti türelemmel és megértéssel, töretlen lelkesedéssel végzett, a gyerekszínhátság ügyét éltető kiemelkedő közművelődési, szervezői tevékenységéért.

